

Poz. 8

UCHWAŁA NR 20
RADY NAUKOWEJ DYSZYPLINY NAUKI CHEMICZNE

z dnia 5 lutego 2020 r.

w sprawie wyrażenia opinii na temat limitu doktorantów
przypadających na jednego promotora w dyszyplinie nauki chemiczne

Na podstawie § 146 ust. 2 Statutu Uniwersytetu Warszawskiego (Monitor UW z 2019 r., poz. 190) Rada Naukowa Dyszypliny Nauki Chemiczne postanawia, co następuje:

§ 1

1. Po przeprowadzeniu analizy Uchwały nr 500 Senatu UW z dnia 22 stycznia 2020 r. w sprawie zasad rekrutacji do szkół doktorskich na Uniwersytecie Warszawskim w roku akademickim 2020/2021 (Monitor UW poz. 33) i przeprowadzonej dyskusji Rada Naukowa Dyszypliny Nauki Chemiczne zwraca się z wnioskiem do Senatu UW, by limit liczby doktorantów przypadających na jednego promotora w dyszyplinie nauki chemiczne, wskazany w § 15 ust. 5 wymienionej uchwały, nie dotyczył doktorantów finansowanych z projektów badawczych pozyskiwanych w otwartych konkursach.

2. Uzasadnienie wniosku Stanowi załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Naukowej Dyszypliny Nauki Chemiczne: *P. Kulesza*

**Uzasadnienie wniosku
na temat limitu doktorantów przypadających na jednego promotora
w dyscyplinie nauki chemiczne**

Limit obejmujący również doktorantów finansowanych z grantów badawczych jest wysoce szkodliwy dla doskonałości naukowej i uderzy w najsilniejsze naukowo grupy badawcze na Uniwersytecie. Taka regulacja może w istotnym stopniu utrudnić, a czasem wręcz uniemożliwić, skuteczne pozyskiwanie grantów badawczych, gdzie jednym z ocenianych elementów jest odpowiednia konstrukcja zespołu projektowego. Dodatkowo, w naszych zespołach pracują młodzi doktorzy, którzy często z sukcesem pozyskują granty na badania naukowe (np. granty SONATA, SONATA BIS, OPUS finansowane przez Narodowe Centrum Nauki oraz Lider finansowany przez Narodowe Centrum Badań i Rozwoju, First TEAM fundowany przez FNP, czy ERC Starting Grant). W ramach tych projektów planują oni zatrudnienie doktorantów, jednak obowiązujące przepisy nie pozwalają im samodzielnie pełnić roli promotora. W takich sytuacjach wspierani są przez liderów grup badawczych, którzy są naturalnym wyborem do współopieki nad doktorantami. Wprowadzenie limitów w pierwszej kolejności uderzy w interesy tych młodych badaczy, ponieważ będą spotykali się z odmową współpromotorstwa ze strony doświadczonych naukowców, w obawie tych drugich przed przekroczeniem limitu. Najważniejszym jednak argumentem przeciwko limitom jest fakt, że we współczesnej nauce jednym z podstawowych czynników prowadzących do wartościowych badań naukowych jest umiejętność stworzenia interdyscyplinarnego zespołu naukowego, posiadającego różnorodne kompetencje. Tę tezę bez trudu można udowodnić pokazując skład zespołów czołowych naukowców z najlepszych jednostek naukowych na świecie, zwłaszcza tych pracujących w naukach eksperymentalnych z pogranicza chemii, biologii, fizyki i nauk pokrewnych. Niezrozumiała jest zatem dla nas rodząca się w macierzystej jednostce chęć ograniczania potencjału zespołów naukowych, prowadząca do ograniczenia skutecznego konkurowania na arenie międzynarodowej. Przewidujemy również, że wprowadzenie limitu w liczbie doktorantów na jednego promotora będzie w przyszłości prowadziło do nieetycznych sytuacji, takich jak wyznaczanie formalnych promotorów, którzy nie będą mieli żadnego związku z badaniami prowadzonymi przez doktoranta, lub umieszczanie doktorantów pracujących w ramach grup badawczych na Uniwersytecie w szkołach poza naszym Uniwersytetem, gdzie limity nie będą obowiązywały. Może to również prowadzić do sytuacji, w których najaktywniejsi w pozyskiwaniu funduszy grantowych badacze, będą zmuszeni do poszukiwania możliwości realizacji części swoich projektów badawczych poza Uniwersytetem, lub w skrajnych przypadkach całkowicie zmienią miejsce realizacji swoich pasji naukowych poza strukturą naszej Uczelni. Chcielibyśmy zwrócić również uwagę, że w obecnej sytuacji przy ustalaniu limitów nie brane są pod uwagę takie kwestie jak współpromotorstwo, udział promotorów pomocniczych, urlopy macierzyńskie i zdrowotne, zagraniczne staże badawcze (np. w ramach gratów NCN, czy NAWA) oraz inne obiektywne sytuacje przedłużające doktoraty i przez to prowadzące do wyczerpania limitu. Nie uwzględnianie tego rodzaju kwestii w przyszłości może prowadzić do różnego rodzaju dyskryminacji i patologii (np. ukrytej dyskryminacji kobiet oraz ambitnych doktorantów dążących do mocnego CV, czy odcinanie możliwości opieki nad doktorantami tzw. niesamodzielnymi pracownikami naukowymi jako promotorów

pomocniczych). W związku z powyższym składamy formalny wniosek, aby limit liczby doktorantów na promotora nie dotyczył doktorantów finansowanych z projektów badawczych pozyskiwanych w otwartych konkursach.

Rada Dyscypliny Chemia zwraca się również do JM Rektora Uniwersytetu Warszawskiego z prośbą o podjęcie prób przekonania Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego do korekty zasad parametryzacji jednostek naukowych. Obecne zasady są często bardzo niekorzystne dla dużych zespołów badawczych składających się z profesora i licznych doktorantów. Warty podkreślenia jest fakt, że w wielu przypadkach najbardziej wartościowe publikacje naukowe w dyscyplinie chemia powstają właśnie w tego typu dużych zespołach.